

DEREK LANDY

Detektív Kostlivec

HRA S OHŇOM

Detektív
Kostlivec

Prečítaj si celú sériu

Detektív Kostlivec

v správnom poradí:

1. ŽEZLO PRASTARÝCH
2. HRA S OHŇOM
3. BEZTVÁRNI

DEREK LANDY

Detektiv Kostlivec

HRA S OHŇOM

slovar

Copyright © Derek Landy 2008
Cover illustrations © Tom Percival
Cover design © HarperCollins Publishers 2011
Illuminated letters © Tom Percival 2008
Skulduggery Pleasant™ Derek Landy
Translation © Patrick Frank 2015
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2016

ISBN 978-80-556-1404-5

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Derek Landy – Skulduggery Pleasant Series, Book 2: Playing with Fire,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve
HarperCollins Children's Books, London 2007,
preložil Patrick Frank.
Zodpovedná redaktorka Toňa Revajová
Editor Erik Fazekaš
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2016.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač KASICO, a. s., Bratislava
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.sk

*Túto knihu venujem rodine, lebo inak by mi to
večne otlkala o hlavu...*

*Nadine: Vrelá, nežná, ohladuplná. Tak sa opisuje
moja povaha.*

*Audrey: Najväčším dobrodružstvom tvojho života
zrejme bude, že ma máš za brata.*

*Ivan: Prázdne slová ako „geniálny“, „úžasný“
a „fantastický“ sa občas používajú na opis môjho
charakteru, nie sú však ani zďaleka dostatočné.*

*Ak si niekto z vás myslel, že v tomto venovaní nájde
niečo úprimné či precítené, dovoľte, aby som sa vám
ticho zasmial...*

Všetky moje úprimné city totiž patria babičke.

*Chic, túto knihu ti venujem za lásku a podporu,
ktorou ma celé roky zahŕňaš. Lúbim ťa oveľa viac
ako ktorékoľvek z tvojich ostatných vnúcat. Fakt.*

I

VISÍM SI A JE MI DOBRE

alkýra Kainová skočila na rímsu, stratila rovnováhu, nedokázala to napraviť, v panike zalapala po dychu a zmizla pod okrajom.

Kostolná veža sa hrdo týčila nad centrom Dublinu. Závany čerstvého nočného vetra na ňu vynášali útržky smiechu z ulice. Bola veľmi vysoká.

K rímse pristúpil muž v otrhanom kabáte. Pozrel sa cez okraj a škaredo sa uškrnul.

„Taká urážka,“ vyhlásil. „Vari nevedia, aký som nebezpečný? Som veľmi, veľmi nebezpečný. Som zabijak. Som dokonale vytrénovaný stroj na zabíjanie. A oni pošlú teba?! Decko?“

Valkýra cítila, ako jej slabnú prsty, na ktorých visí. Ignorovala posmešky chlapa nad sebou a obzerala sa po ničom, čoho by sa mohla chytiť. Pozerala sa všade, len nie nadol. Dolu bola ulica, najprv dlhý pád a potom prudký koniec. Nechcela sa tam pozerieť. S tým smerom momentálne nechcela mať nič spoločné.

„Koľko máš rokov?“ pokračoval chlap. „Trinášť? Čo je to za dospelého, že na mňa pošle trinásťročné dievčatko? Čo je to za mentalitu?“

Jemne sa rozhojdala a nahmatala nohou nevelký oporný pilier. Začínala ju premkýnať hrôza. Cítila, ako mervie. Zavrela oči, aby potlačila rastúcu paralýzu.

Ten muž bol Valerián Nikhaj, po ktorom pátrali už v piatich štátoch pre najrôznejšie pokusy o vraždu. Vyklonil sa ponad okraj veže a šťastne sa usmial.

„Robím z vraždy samostatný umelecký smer. Keď... keď zabíjam, je to, akoby som maľoval obraz – veľký obraz namalovaný krvou a... kadejakým hnusom. Vieš?“

Pod Valkýrou sa mihotali svetlá mesta.

„Som umelec,“ vysvetľoval jej Nikhaj. „Niektorí ľudia to nevedia oceniť. Niektorí nespoznajú skutočný talent, ani keď ho majú rovno pred sebou. Ale to je v poriadku. Nie som zatrpknutý. Môj čas ešte len príde.“

„Zgerba sa pokúsil dostať na svet Beztvárných,“ vysúkala zo seba s námahou. Prsty ju boleli a svaly na nohách pálili. „Zastavili sme ho. Aj teba zastavíme.“

Zasmial sa. „Čo? Ty si myslíš, že chcem, aby po zemi znova chodili starí bohovia? Že Reptilián Zgerba je mojím vodcom? Nepatrím medzi jeho vyšinutých nasledovníkov, jasné? Som sám sebe pánom.“

Mala iba jednu šancu, a aby ju využila, musela byť poľnohájna. Jej zatiaľ ešte dosť obmedzené schopnosti sa týkali živlov. Dokázala do istej miery manipulovať so zemou, vzduchom, ohňom a vodou. V tomto štádiu výcviku však nefungovali, keď ju zachvátila panika.

„Ale ak nechceš, aby sa vrátili Beztvární,“ spýtala sa, „čo vlastne chceš? Prečo to robíš?“

Pokrútil hlavou. „To by si nepochopila. Sú to veci pre dospelých. Chcem len trocha uznania za to, čím som. Nič viac a nič menej. Nežiadam priveľa, no nie? Ale, samozrejme, ty to nemôžeš vedieť. Si ešte len decko.“ Pokrčil plecami. „No, čo už. Je čas zomrieť.“ Sklonil sa, že do nej štuchne.

„Už si niekoho zabil?“ spýtala sa ho ticho.

„Čo?! Ty si nepočúvala, keď som vysvetľoval, že me-
ním vraždu na umelecký smer?“

„Ale zatiaľ si nikoho nezabil, že? Čítala som tvoj spis.“

Zamračil sa. „No, v podstate máš možno pravdu. Možno som ešte naozaj nikoho nezabil, ale dnes nadišiel môj veľký deň. Budeš moja prvá.“

Dala si pozor, ako dýcha, a pripravila sa. „Nájdí priestor, kde sa všetko spája,“ zamrmlala si.

Nikhaj sa zamračil ešte viac. „Čože?“

Prudko sa odrazila od vrcholu podporného stĺpa, pustila sa pravou rukou rímsy a nahmatala si v dlani vzduch. Presne, ako ju učili, naň zatlačila. Vzduch sa zachvel, trafil Nikhaja a zhodil ho z nôh. S námahou sa chytila okraja veže. Nohy jej viseli v prázdne. Zafučala, vytiahla sa nahor, preložila cez okraj ľavý lakeť a prevalila sa za ním do bezpečia. Keď sa zdvihla na nohy, celá sa triasla od vyčerpania. Odstúpila od okraja. Čierne vlasy jej poletovali vo vetre.

Nikhaj sa už tiež dvíhal. Z tváre mu sršal hnev. Valkýra luskla prstami, vytvorila iskru a chytila ju do dlane. Snažila sa sústrediť, aby z nej urobila poriadny plameň, no Nikhaj sa na ňu rútil ako rozbehnutý vlak.

Vyskočila do vzduchu a nohami v čižmách ho kopla do hrude. S rozťahnutými nohami a rukami sa opäť zosypal na zem. Obrátil k Valkýre pohľad práve v tej chvíli,

keď ho tvrdo kopla do sánky. Skrivilo mu celé telo, šúchal sa dozadu, potom sa pozviechal na nohy, no stratil rovnováhu a zase spadol. Vypľul chuchvalec krvi a vyceril zuby.

„Ty zasranka!“ vrčal. „Ty zasraná sprostá sopľaňa! Nevieš, s kým máš tú česť, čo? Budem najväčší zabijak, aký kedy chodil po tejto zemi!“ Pomaly sa zdvihol a prešiel si rukávom po rozkopnutej pere. „Keď s tebou skončím, tvoju znetvorenú mŕtvolu doručím tvojim pánom ako varovanie. Poslali ťa proti mne samú. Nabudúce budú vedieť, že majú poslať celý batalión!“

Valkýra sa usmiala a v Nikhajovi ešte väčšmi zosilnel hnev. „Čo je na tom smiešne, dočerta?“

„Po prvé,“ odvetila s rastúcim sebavedomím, „nie sú to moji páni. Ja nemám pána. Po druhé, nepotrebujú batalión, aby ťa dostali za mreže. No a po tretie – a toto je fakt najdôležitejšie –, kto vraví, že som prišla sama?“

Nikhaj sa zamračil, obrátil a uvidel, ako k nemu zoza-
du ktosi ide. Bol to kostlivec v čiernom obleku. Pokúsil sa ho napadnúť, no kým sa mohol pohnúť, päšť v rukavici mu zasiahla bradu, noha v topánke píšťalu a lakeť zase reb-
rá. Zosypal sa na neforemnú kopu.

Kolohnát Lahoda sa obrátil k Valkýre. „Si v poriadku?“

„Oboch vás zabijem!“ vreštal Nikhaj.

„Sklapni,“ zahriakol ho Kolohnát.

Nikhaj sa naňho vrhol, no Lahoda priskočil tesne k nemu, chytil ho za vystretú ruku, zvrtol ho a bleskovo ho umlčal lakťom do krku. Útočník ešte vo vzduchu ochabol a bolestne sa strepal na zem.

„Som v pohode,“ odvetila Valkýra. „Fakt.“

Nikhaj si priložil ruky na tvár. „Asi ste mi zlomili nos!“ zavýjal. Nevšíмали si ho.

„Veľa rozpráva,“ povedala Valkýra, „ale zdá sa mi, že ani nevie, čo všetky tie slová znamenajú.“

Nikhaj vyskočil. „Som najvražednejší zabijak! Robím z vraždy samostatný umelecký smer!“

Kolohnát mu vrazil takú, že ho pretočilo, kým opäť spadol.

„Valerián Nikhaj,“ povedal, „z moci, ktorú mi zverila justičná rada Starších, ťa zatýkam za pokus o vraždu Alexandra Remita a Sofie Toilovej v Oregone, Cothurnusa Oda a Armigera Fopa v Sydney, Gregoryho Castellana a Bartolomeja...“

Nikhaj sa ešte naposledy pokúsil o zúfalý útok. Kolohnát ho zastavil veľmi tvrdou päšťovkou do nosa. Najvražednejší zabijak stratil rovnováhu, zosypal sa na zem a rozplakal sa ako malý.

ZABIJAK NA ÚTEKU

Ach auto bol Bentley R-Type Continental z roku 1954. Kĺzalo sa tichou dublinskou nocou ako čierny žralok – lesklé a plné energie. Bolo to nádherné vozidlo. Valkýra sa ho naučila mať rada takmer tak vášnivo ako Kolohnát.

Odbočili na O'Connelovu ulicu, minuli Dublinskú ihlu aj sochu národného buditeľa Charlesa Parnella. Nikhaj sedel vzadu a sťažoval sa na priveľmi utiahnuté putá. Boli štyri ráno. Valkýra potlačila zívnutie.

Vlani by o takomto čase tvrdo spala vo svojej izbe a snívala o... O tom, o čom snívala vtedy v minulosti. Dnes je všetko iné a má šťastie, ak si za noc nájde na spánok aspoň pár hodín. Ak nebojuje proti šialencom ako Nikhaj, trénuje mágiu alebo sa učí bojovať s Kolohnátom či Tanitou Galganou. Jej dnešný život je nepomerne napínavejší, zábavnejší a nebezpečnejší. Jednou z jeho nevýhod však je, že teraz málokedy zažije sladké sny. Keď spí, navštevujú ju samé nočné mory. Trpezlivo na ňu čakajú a vždy sa na ňu dychtivo vrhnú.

To je však skrátka cena za toto všetko, hovoríeva si. Cena za život plný napätia a dobrodružstva.

Majitelia Múzea voskových figurín ho po udalostiach minulého roka zavreli a exponáty presťahovali do novej a krajšej budovy v inej časti mesta. Stará teraz ticho stojí medzi svojimi susedmi, skromná a ošarpaná, so zamknutým a zadebneným hlavným vchodom. Valkýra a Kolohnát však do nej aj tak nikdy nechodili spredu.

Zastali za ňou v priestore na vykladanie nákladu a vzali Nikhaja dnu zadným vchodom. Chodby tam boli osvetlené iba veľmi chabo. Cestou míňali osamelé voskové figuríny historických a filmových postáv, ktoré tam majitelia nechali. Sadal na ne prach. Valkýra nahmatala vypínač a stena sa pred ňou odsunula. Prvá vošla za ňu a vykročila po schodoch. Hlavou sa jej mihla spomienka na to, ako vlni vošla do vstupnej haly a našla ju posiatu mŕtvolami...

Dnes tam však žiadne neboli. Pri stene stáli na strážii dvaja sekáči v sivom plášti, s kosou na chrbte a helmou na hlave. Vyzeralo to, že hľadia priamo pred seba. Slúžili ako policajná aj vojenská zložka Starších. Boli mŕkvi a smrteľne nebezpeční. Dodnes jej z nich behali po chrbte zimomriavky.

Napravo sa otvorili dvojité dvere a do haly vošiel nový najvyšší mág Turíd Vida. Vyzeral asi tak na šesťdesiat, vlasy mu naberali sivastú farbu, tvár mal vráskavú a oči chladné.

„Tak ste ho našli,“ konštatoval. „Skôr ako sa mu podarilo niekoho zabiť, alebo až potom?“

„Pred tým,“ odvetil Kolohnát. Vida spokojne zamrmľal a kývol na sekáčov. Vykročili k skupinke a Nikhaj sa ustrašene schúlil. Pevne ho chytili za ramená. Nebránil sa. Keď ho odvádzali, už ani nenariekal, že má zlomený nos.

Valkýra sa pozrela naspäť na Vidu. Nový najvyšší mág sa nesprával priateľsky k nikomu, no zdalo sa jej, že v jej prítomnosti sa cíti ešte nepríjemnejšie – akoby nevedel, či ju vôbec brať vážne. Mal vo zvyku rozprávať sa iba s Kolohnátom a po nej sa obzrieť iba v momente, keď kladie otázky.

„Máme tu situáciu, ktorá si vyžaduje vašu pozornosť,“ oznámil im. „Poďte za mnou.“

Kolohnát vykročil vedľa neho, no Valkýra sa držala dva kroky za nimi. Vida sa stal hlavou rady Starších, zatiaľ však nevybral dvoch ďalších čarodejníkov, ktorí by v nej boli spolu s ním. Zjavne išlo o dlhý a náročný proces, no Valkýra aj tak tušila, koho si vyberie ako prvého. Vida patril k ľuďom, ktorí nadovšetko rešpektujú moc, a na svete bol sotvakto mocnejší ako pán Raj.

Vošli do izby s dlhým stolom, od ktorého práve vstal plešatý, vysoký Raj so širokými plecami a prenikavými modrými očami.

„Mám veľmi nepríjemné správy,“ prešiel rovno k veci, ako to mal vo zvyku. „Zdá sa, že z ruského väzenia unikol barón Vendett.“

Kolohnát chvíľu mlčal. Keď sa napokon ozval, hovoril veľmi pomaly. „Ako sa dostal von?“

„Podľa správ, čo k nám prenikajú, veľmi násilne,“ odvetil Vida. „Zomrelo pri tom deväť sekáčov a asi polovica všetkých väzňov. Jeho cela bola zabezpečená ako všetky. Nik v nej nemal byť schopný žiadnej mágie.“

Valkýra podvihla obočie a Kolohnát hneď aj odpovedal na jej nevyslovenú otázku. „Barón Vendett bol jedným z trojice neslávne známych Mizerových generálov. Je to nebezpečný fanatik, extrémne inteligentný a veľmi, veľmi

mocný. Raz som zažil, ako sa len pozrel na môjho kolegu... a roztrhalo ho to.“

„Roztrhalo?“

Kolohnát prikývol. „Na kusy. Lietali široko-ďaleko.“ Obrátil sa k Vidovi. „Vieme, kto ho vyslobodil?“

Najvyšší mág pokrútil hlavou. „Podľa Rusov je v jednej zo stien jeho cely prasklina. Stena stále drží, ale je prasknutá, akoby do nej niečo narazilo. To je zatiaľ všetko, čo vieme.“

„To väzenie je prísne tajné,“ podotkol Raj. „Je dokonale utajené a kvalitne ho strážia. Nech to spravil ktokoľvek, musel dostať informácie znútra.“

Vida vystrúhal grimasu. „Tento problém by som nechal na Rusov. Nás by malo trápiť skôr to, ako zastaviť Vendetta.“

„Takže si myslíte, že príde práve sem?“ opýtala sa ho Valkýra.

Vida sa na ňu pozrel a začal päť. Zrejme si ani neuvedomil, že to robí, pre Valkýru to však bolo znamenie, že ju stále nemôže ani vystáť.

„Áno, Vendett príde sem. Je tu doma. Má tu nevybavené záležitosti.“ Obrátil zrak ku Kolohnátovi. „Už sme poslali ľudí na letiská a do prístavov po celej krajine, aby sme mu zabránili vo vstupe. Sám však najlepšie viete, ako ťažko sa barón... zadržáva.“

„Veru tak,“ zamrmlal Lahoda.

„Asi sa dá predpokladať,“ pokračoval mág, „že ak tu ešte nie je, tak sa sem čoskoro dostane. Boli ste to vy, kto ho pred osemdesiatimi rokmi zatkol. Spolieham sa na to, že to dokážete aj tentoraz.“

„Urobím, čo bude v mojich silách.“

„Očakávam viac, pán detektív.“

Kolohnát si ho chvíľu premeriaval a napokon povedal:
„Samozrejme, pán najvyšší.“

Najvyšší mág ich stroho prepustil. Valkýra sa ozvala, až keď boli hore na chodbe.

„Vida ma nemá rád.“

„To je pravda.“

„Nemá rád ani teba.“

„To je nepochopiteľné.“

„Ale čo ten Vendett? Je to zlé?“

„Úplne najhoršie. Nemyslím si, že už zabudol, ako som naňho hodil celý balík dynamitu. Zjavne ho to nezabilo, ale rozhodne mu to pokazilo celý deň.“

„Teraz je samá jazva?“

„Mágia dokáže odstrániť väčšinu jaziev na tele, ale rád si hovorím, že som ho zjazvil na duši.“

„Ako by vyzeral na rebríčku zloduchov? Povedzme, že jednotka je Nihaj a desiatka Zgerba. Kam by si zaradil Vendetta?“

„Bohužiaľ, barón by tento rebríček rozšíril o jedenástku.“

„Vážne? Lebo, vieš, to je ešte o jedno zlo viac.“

„Veru tak.“

„Takže máme problém.“

„To veru máme,“ prikývol pochmúrne.

VENDETT

 Prvé, čo barón Vendett spáchal na írskej pôde, bola vražda. Radšej by bol dorazil bez incidentov – jednoducho vystúpil z lode a šiel do mesta –, nemal však na výber. Odhalili ho.

Ten čarodejník ho zazrel skôr, ako mohol spolu s ostatnými prejsť na pevninu. Odlákal ho teda na tiché miesto, kde ich nik neuvidí. Bola to hračka. Zaskočil ho. Po krátkom zápase mu zovrel predlaktím hrdlo, a tým sa to skončilo. Ani nemusel použiť mágiu.

Keď sa zbavil tela, odišiel hlbšie do Dublinu. Vychutnával si slobodu, ktorú tak dlho nezažil.

Bol vysoký, mal mohutnú hrud' a úhľadnú briadku rovnakej tmavosivej farby ako vlasy. Na tmavých šatách sa mu ligovali naleštené gombíky a podrážky jeho čižiem klopali na kamennej dlažbe. Odkedy bol naposledy v Dubline, mesto sa dramaticky zmenilo. Celý svet sa dramaticky zmenil.

Za sebou začul kroky. Zastal, no neobrátil sa. Prichodzí ho musel obísť, aby sa dostal do jeho zorného poľa.

„Pán barón,“ povedal ten muž miesto pozdravu.

„Meškáte.“

„Som tu, a to je hlavné.“

Vendett sa mu pozrel do očí. „Možno ste zabudli, ako prísne trestám nedisciplinovanosť, pán Zlota.“

„Časy sa zmenili,“ opáčil muž nevzrušene. „Vojna sa skončila.“

„Pre nás nie.“

Minul ich taxík. Vo svetle jeho reflektorov sa mihla Zlotova bledá tvár a čierne vlasy. „Nie je s vami Tex,“ poznamenal.

Vendett opäť vykročil. Zlota sa držal po jeho boku. „Nemajte obavy,“ povedal mu. „Zakrátko sa k nám pripojí aj on.“

„Ste si istý, že mu môžete veriť? Chápem, že vás dostal z väzenia, ale trvalo mu to osemdesiat rokov.“

Keby to bol akýkoľvek iný človek, táto poznámka by znamenala vrchol pokrytectva, lebo sám pre Vendettovu slobodu nepohol ani prstom. Zlota však nebol akýkoľvek iný človek. Vlastne takmer ani nebol človekom a vernosť rozhodne nepatrila k jeho povahe. Možno sa v ňom dalo nájsť trocha poslušnosti, ale určite nie lojalita. Preto vo Vendettovi nevyvolával nijakú nevraživosť.

Na druhej strane to, čo Vendett cítil voči Texovi...

Zlota dýchal s čoraz väčšou námahou. Siahol si do kabáta, vylovil odtiaľ injekciu a tvrdo si vbodol ihlu do predlaktia. Stisol piest, natlačil si do tela bezfarebnú tekutinu a o chvíľu sa mu už zase dýchalo ľahko.

„Rád vidím, že to máš stále pod kontrolou,“ povedal Vendett.

Zlota schoval injekciu naspäť do kabáta. „Keby to tak nebolo, asi by som vám nemohol veľmi pomôcť, nemám pravdu? Čo presne odo mňa potrebujete?“

„Nášmu dielu stále stojí v ceste niekoľko prekážok. Neпоchybne musíme čeliť aj niektorým zo starých nepriateľov.“

Napríklad tomu kostlivému detektívovi. Vraj si našiel učnicu – akési čiernovlasé škvŕňa. Ešte dnes si na nich počkáš pred Sieňami Starších, budeš ich sledovať, a keď to dievča ostane samo, prinesieš mi ho.“

„Ako si želáte.“

„Ale živé, Zlota.“

Jeho spoločník zaváhal. „Ako si želáte,“ zopakoval napokon.